

**Preek van zondag 15 december 2019, 3^e advent, boerderij de Hoef, Leidsche Rijn,
Utrecht
Door Marije Karreman**

2 Samuel 7:1-19
Jesaja 11:1-10

Gemeente van onze Heer Jezus Christus,

‘Advent vieren betekent kunnen wachten’ zo begint Bonhoeffer zijn adventspreek, als 22jarige vicaris in de Duitstalige gemeente in Barcelona, Spanje, op 2 december 1928. ‘Op de grootste, diepste, tederste dingen in de wereld moeten we wachten’, maar, kunnen we dat nog? Kunnen we nog wachten?

Die vraag werd heel prangend toen vorig jaar een doorlopende viering werd gehouden, om bescherming te bieden aan het Armeense gezin Tamrazyan, dat met uitzetting werd bedreigd. Ze konden elk moment worden uitgezet na een 8,5-jarige procedure, terwijl zij vreesden voor hun leven. De kinderen waren tieners geworden, ze volgden een opleiding, de oudste dochter studeerde, was maatschappelijk betrokken.

Toen uitzetting dreigde vorig najaar, klopten ze aan om hulp en vonden gehoor, eerst bij hun eigen kerk in Katwijk en daarna, maandenlang in Den Haag. Ze werden ondergebracht in kerk- en buurthuis Bethel. De voormalige kosterswoning werd weer in gebruik genomen, in de kerkzaal werd een doorlopende viering georganiseerd. Ze kregen ‘kerkasiel’.

Dit gezin stond daarmee ook symbool voor al die kinderen die niet vielen onder de strenge regels van het kinderpardon, terwijl ze meer dan 5 jaar in ons land verbleven.

‘Advent vieren betekent kunnen wachten.’ Die woorden werden daar realiteit. Zij konden niets anders dan wachten en hopen. Vanuit het hele land was er meelevens. Elke dag kwamen er nieuwe voorgangers om te vieren en het uit te houden. Gemeenteleden, geïnteresseerden, allerlei mensen sloten zich aan.

Ook vanuit onze gemeente gingen we op verschillende momenten naar Den Haag. We werden geraakt door het gezin dat daar werd opgevangen, door hun situatie, het leven tussen hoop en vrees, door alle liederen over hoop en verwachting die opeens een extra lading kregen.

‘Iedere nacht verlang ik naar U o God’, zongen we, terwijl de tijd verstreek en het nacht werd, en ‘Wait for the Lord’ en ‘Nu het avond is’... al die liederen over de avond en de lange nacht, over het uitzien naar de morgen, uitzien naar het licht, we zongen ze met een brok in de keel.

Gaat het werkelijkheid worden, ook voor deze mensen? Vinden zij rust? Wordt er recht gedaan in hun situatie? Breekt ook voor hen het licht door?

Vandaag lezen we een profetie, woorden van God, die Nathan moet overbrengen aan koning David. God was Koning David nabij. Profeet Samuel had hem jaren geleden toen hij nog een jonge schaapherder was gezalfd, ‘jij zult koning worden’, was de belofte. Na de dood van Saul breidt David zijn macht verder uit, en uiteindelijk wordt hij koning van alle stammen van Israel, Jeruzalem maakt hij tot hoofdstad, en de ark van het verbond – teken van Gods aanwezigheid- brengt hij ernaartoe. En als hij dan zijn intrek heeft genomen in zijn paleis, de strijd is gestreden, de rust is neergedaald... dan krijgt hij een idee. ‘Ik woon in dit prachtige paleis, terwijl de ark van God in een tent staat...’ Nathan hoort het aan: ‘God is bij je, volg je hart... misschien moet jij degene zijn die een tempel bouwt voor God,’ zegt hij. Maar ’s nachts wordt Nathan teruggefloten. ‘Dit moet je zeggen tegen David.’ ‘Ik heb nooit in een huis gewoond. Ik ben de God die meetrekt met zijn volk, met zijn mensen...’ God heeft geen tempel nodig, zoals de andere goden. Zijn onderkomen is een tent, waarmee hij kan reizen en zwerven, zoals mensen doen. Een tempel voor zijn naam? Tot meerdere eer en glorie van hem, of,... van David? Nee, David, klinkt het.

‘Jou heb ik bij de schapen vandaan gehaald om mijn volk te leiden en ik heb je bijgestaan. Je bent groot en machtig geworden, en je hebt ervoor gezorgd dat mijn volk, rustig kan wonen, dat er vrede is, dat ze niet meer worden onderdrukt, dat ze niet meer bang hoeven te zijn. Dat was wat ik voor ogen had, dat mensen veilig kunnen wonen. Dat het ze goed gaat, dat er vrede is.

Wil jij voor mij een huis bouwen? Raad eens, ik bouw voor jou een huis. Een koningshuis, met koningen zoals jij. Met rechtvaardige heersers, die rust en vrede brengen. Dit beloof ik jou: je koningshuis zal blijven bestaan, voor eeuwig.’

Als David deze woorden te horen krijgt van Nathan, de profeet, dan kan hij alleen maar bidden tot zijn God. ‘Wie ben ik, Heer, en wat is mijn familie, dat u mij zo ver hebt gebracht? Dat u zo voor ons zorgt? En dat zelfs dit koningshuis zal blijven bestaan...’ God heeft geen huis nodig, die trekt met mensen mee, maar mensen moeten veilig kunnen wonen, en daarom belooft God aan David een koningshuis, koningen zoals hij, die daarvoor zorgen.

Na Koning David waren er inderdaad eeuwenlang koningen uit het huis van David. De belofte hield stand. Maar uiteindelijk werden Juda en Jeruzalem veroverd in 586, en een deel van het volk werd weggevoerd in ballingschap. Wat gebeurt er? Vergeet God zijn belofte? Wat we dan zien gebeuren, is dit: er ontstaat langzaam maar zeker een nieuwe, bredere betekenis. De profeten spreken erover. Zoals de profeet Jesaja. Hij zegt: uiteindelijk zal God weer zorgen voor een koning uit de familie van David, een telg van Isai, de vader van David, iemand die rechtvaardig zal heersen, die vrede zal brengen en rust. Iemand die een rechtvaardig oordeel velst over zwakken, en eerlijk omgaat met de armen. Zo iemand zal er komen, en dan níet alleen voor Israël en Juda, nee, voor de wereld, voor de aarde, voor mens en dier, voor alle volken.

En men begon daarnaar uit te kijken, naar die nieuwe koning, een gezalfde, de Messias, die rust en vrede zou brengen, zoals David dat eeuwen geleden had gedaan.

Lezing: Psalm 72, van Huub Oosterhuis, 150 Psalmen vrij

‘Advent vieren betekent kunnen wachten.’ Elk jaar tijdens de periode van advent staan we stil bij die oude hoop en verwachting. En we verdiepen ons in wat er gebeurde, 2000 jaar geleden.

Zoals wij straks ook zullen doen, als we het Kerstfeest gaan vieren.

Want Hij kwam in ons midden, als God met ons. Hij kwam op aarde, tussen ons wonen, als de God die meetrekt door de tijd, meeleeft met mensen en dichtbij zijn mensen wil zijn. En hij bracht rust en vrede in de harten van mensen, en hij leerde mensen zich te verzoenen met God en elkaar en voor elkaar te zorgen. Maar hij drukte ons ook op het hart, te blijven bidden, en waken, te blijven leven van de hoop en de verwachting.

Voor de familie Tamrazyan werd het wachten beloond. Er kwam begin februari 2019 een eind aan het kerkasiel omdat het kabinet de regels voor het kinderpardon verruimde. Na 96 dagen en nachten kregen ze dit verlossende bericht. Ze konden zich weer veilig, vrij en ongestoord bewegen.

Uiteindelijk hebben zij hun verblijfsvergunning gekregen, en een huis om in te wonen. De kinderen konden weer naar school en aan de studie. Maar op zoveel andere plekken wordt er nog steeds gewacht. Want de wereld wacht op recht en gerechtigheid. Op vrede. Op rust, ook in onze dagen. Mensen wachten daarop, vluchtelingen in hun procedures, maar ook zij die gemangeld en uitgeknepen werden door de belastingdienst. Kinderen die in de daklozenopvang moeten slapen wachten daarop, op rust en een veilige plek. Maar ook de kinderen die in mijnen werken, de slaven van onze welvaart, en ook de mensen die vrezen voor het water, of juist voor de droogte, al die ontelbaren, die te lijden hebben. Ver bij ons vandaan, of heel dichtbij.

En daarom zingen we en bidden we in deze tijd van advent: ‘Kom tot ons, de wereld wacht, Heiland kom in onze nacht.’

Amen